

Nevelési képes szaklap a serdülő ifjuság számára.

Megjelenik minden vasárnap egy iven.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos

M. KALOCSA RÓZA.

Szerkesztői szállás: papnövelde-utca 7. szám.
(hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)

Előfizetési föltételek:

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50„

Teljes számu példányokkal még szolgálhatunk.

A kis koporsó.

Viszik már a kis koporsót,
Négy leányka veszi fel . . .
Szívszakasztó esendes jajszó
Kél utána és vesz el.

Körülötte játszó társi,
Mint egy pillangó sereg;
Arczokon oly vidám mosoly
S ártatlan kedv enyeleg. . . .

Mintha most is „halottasdit“
Játszanának egyre még,
Hol egymást a kis fűzfásba
Annyiszor eltemeték.

Leteszik a sír szélére!
Mint egy picziny esolnakot,
Melyet még e esendes révbe
Visszahoznak a habok. . . .

S várják estve, várják reggel,
Várják minden untalan;
Kebükbe még hit-reménység
Édes ringatása van.

Óh! miért nem várom én is?
Óh miért nem várhatom?!
S azt, hogy mért nem kell remélnem
Akaratlan mért tudom?

Mért tudom hogy ez a esolnak,
E végetlen tengeren
Nekem vissza nem hozhatja
Soha, soha — gyermekem!!

TÓTH ENDRE.

A magyar királyné,
vagy
az egyszerűség győzelme.

(Vége.)

Az angol kisasszonyok intézetében.

A gyermekek legnagyobb része mind ezeket megdöbbenéssel hallgatta, sőt nem a legnagyobb örömmel, mert már hiába, a vizsgákat sem a kis, sem a nagy tanulók gyönyörnek nem igen tekintik*) hát még egy királyné alatt. De midőn az öltözéket említette a főnökné, ez már örömet keltett bennök, ez már vetekedésre serkenté őket. Egészen ellenkezőleg volt ez Mariskánál. Ő épen csak a ruha felől szomorkodott, mert neki csak egyszerű vasárnapi ruhája volt az ünnepélyes öltözéke, és ez társnői fényes ruhájához képest vajmi kirívó volt.

Ily szomorú gondolatokkal magában ballagott Mariska haza, míg a társaság csoportosan és nagy hahotával sietett már útközben is írván le egymásnak délután felöltendő ruháikat.

Délután az angol kisasszonyok zárdája sok vendégnek tára fel különben nem igen vendégszerető kapuit.

A növendékek nagyobbára szülőikkel érkeztek. Mariskánk is derék anyjával jelent meg. Már régen beállt vala a legmélyebb csend a teremben, midőn egyszerre künn harsogó éljenzések adák tudtul a királyné érkezését.

Nem akarom itt a fogadtatás részleteit elbeszélésünk rövidítése miatt előadni, csak azt említtem meg, hogy a kijelölt gróf kisasszony szépen elszavalta hivatalos beszédét, a királyné a tantárgyakból is némelyeket kérdezgetett. Ezek után a zongora-játékra figyelmezteté a főnöknő a királynét. Ez körül tekintett és egy nem messze tőle álló, de a többiektől hátraszorított leánykának intett, a mire két igen szépen öltözködött leány e kegyet magokra vonva, előlépett és meghajolt. De a királyné maga föláll, és oda menvén a leánykához, reszkető karjánál fogva előbbre vezeté. Ez a leányka pedig nem volt más mint Mariska, ki fényes társai mögött szerényen állott.

— Miért nem jött ön, hisz önnek intettem? Kérdé a királyné. Ekkor Mariskának könyei peregtek szép, szelid arczáról. De a királyné megérteni látszott a könyvek forrását és mondá: „Ezen fényes kisasszonyoktól már eleget hallottam, az ön egyszerűsége és szelid magaviselete nem kerülte ki figyelmemet, én azt kis leányoknál nagyon szeretem.“ Tud ön zongorázni?

*) Boesánatot kérünk a t. szerző úrtól a jó és szorgalmas tanulónak örömmel a vizsgálati nap; nemde kis olvasóim?
Szerk.

— Tudok felség, szólott Mariska felbátorodva a királyné e valóban ígéző szavaitól.

— Úgy kérem, tessék a zongorához ülni.

A zongora előtt már ki volt téve a zene-darab, és Mariska egészen áthatva az öröm és azon lágy érzéstől, melyet támasztott benne a királyné bánásmódja, oly kedvesen játszott, ujjai oly rugékonysággal sikamlottak a zongora billentyűin, mellette a játékban oly érzést fejezett ki, hogy minden jelenlevőt meghatott. A királyné pedig magához intette ismét Mariskát, és mondá: „Hogy hívják önt?”

— Mariska.

— Nem csalatkoztam önben kedves Mariska, midőn megláttam. Igen szép, valóban igen szép volt. Köszönöm kedvesem.

Ki tudja leírni mind azon érzelmeket, mik most Mariska belsejében dagadoztak? Ily lelki állapot leírásához a nyelv, a beszéd nem elég, csak oly ember képzheti azt magának ki maga ily érzelmek édjét élvezte.

Mariskára a jelenet nagy hatású volt. Tudjuk, hogy ő derék anyjától részesített nevelés és taníttatás folytán, igen szép tulajdonokkal fölrüházott leányka volt; de ha mégis néha bizonyos dolgok iránt másképp nyilatkozott, avagy olyant kívánt, miben anyjával ellenmondásra számíthatott, úgy az csak egyedül balga tanulótársnői bujtogatására történhetett. Hogy különösen miben állott ezen hibája? Hiú tündöklési vágyban, mely hiba leányoknál veszedelmes következkéssel járhat. Szerencséjére Mariskánál ezen nyavalya még nem fogamzott meg, hanem csak inkább külső befolyás alatt állott. Látván azonban az egyszerűség oly fényes diadalát, ezen hibájából is végképen kivetközött, kigyógyult.

Nem tagadom, hogy társnői talán nem kevésbbé kiérdemelhették volna a királyné kegyét, de épen azért nem érték azt el, mivel kinyerni remélték t. i. feltünővé téve önmagukat czifra ruhájok és tündöklési szeretetök által.

Ily esetleges példák gyakran többet hatnak mint egy nevelőnek tudományával folytatott számos évi kísérletei, mint segítettek ez esetben Mariskánál is, és hozzátehetjük a többi leányoknál.

Hazamenet közben, Külleyné maga ajánlotta fel leányának, hogy e jelenet örömén ma estve elviszi a színházba.

Hiszszük hogy Mariska és anyja között többé nem adta magát elő oly szóváltás mint a milyenek fentebb voltunk tanui és így az okos és jó nő csakugyan teljes örömét lelheti benne.

Még csak azt kell megemlítenünk, hogy a királyné a legnagyobb meglepéssel távozott a zárdából és mindenki kegyes bánásmódjától egészen elragadtatva felkiáltott bucsuzónak:

„Éljen a királyné!”

HECHT IGNÁCZ.

Az utolsó percz titka.

(Vége.)

4. Jelenet.

(Béla, Kamilla, Blanka az előbbieik).

Béla (kivül.) Úgy hiszem itt lesznek, tessék erre jönni.

Kamilla (meghajítja magát M. és Cr. előtt.) Megbocsáss Emmám, de Blanka biztatott, hogy csak jöjünk el téged megnézni báli öltözékedben. Te szerencsés leány!

Emma. Végtelenül örülök megjelenéseteknek, annál inkább mivel nyugtalanságomban már nem tudtam mit tegyek, képzeljétek ruhám még nincs itt.

Kamilla. Ah! hisz nem késő még.

Emma. De hogy nem késő, hét óra elmúlt, mikor öltözöm fel?

Béla. Az még nem baj, ha későn jön, de ha nem jól áll?

Emma. Az kétséget nem szenved oly pontosan irtam le, hogy egészen izlésem szerint nézend ki.

Marosi. Nincs egyéb hátra, mint nyugodtan várni.

Crescence. Emmának nyugodtan várni nagyobb feladat, mint egészen lemondani róla.

Emma. Oda vagyok ha meggondolom, hogy még ilyen lehetőség is foroghat fenn.

(Mindnyájan nevetnek.)

Kamilla. Tudja Gyuri bácsi mi újság?

Marosi. A nagy világban, vagy a kicsiben?

Kamilla. Azt hiszem az előbbiről bővebb tudomása van mint az utóbbiról, hisz anyi újságot olvas mint egy miniszter.

Marosi. Szeretem ám azért tudni a kis világ dolgait is azután ítélhetjük meg a másikat.

Kamilla. Atyám ép most kapott levelet Fürediéktől.

Marosi. Nos talán utra keltek már?

Kamilla. Igen, holnap valószínűleg itt lesznek.

Marosi. De hozzám szálnak?

Kamilla. Igen ide szálnak. Nem kapott még levelet Gyuri bácsi?

Marosi. Nem biz én, hozzám talán legutoljára hozzák a leveleket. No tudom Fürediné majd kinevet, hogy Emmát bálba vittem.

Crescence. Én nem vagyok oka.

Blanka. Mondd el csak, Kamilla, mit ír még Füredi, nagyon mulatságos eset.

(Kamilla halkán beszélni kezd, mind a szintér egyik részére csopertosulnak, kivéve Emmát, ki már előbb kiszökött s egy csomó levéllel tér vissza a szintér másik részére s ott a társaságnak félíg hátat fordítva vizsgálja a leveleket.)

Emma. Mégis ügyes fiú ez a Laczi, nem tettem volna fel felőle, mily ügyesen elsikkasztotta a leveleket, csak azt nem tudom a csomag mért nem érkezett. Meg kell néznem, kiktől jönnek ez iratok. (Nézegeti s egy szállí ó levél akad kezébe.) Mi ez?: Marosi Emma k. a. báli ruha . . . ! Oh az a szerenesétlen, és nem ment el érte! Ezt is zebre tette a többivel, az mégis borzasztó, menyire kinozzák az embert ezek az ostoba cselédek. Rögtön küldöm, csakhogy itt van, csakhogy el nem vezett a postán! Most már semmi akadály! Csak előbb megnéztem volna! (A leveleket ismét elrejti s kifut, csakhamar visszatér.)

Emma. Képzeljétek már itt a ruhám!

Béla. Már? én azt hittem inkább azt mondod: végre!

Crescence. Az igaz nagyon pontosan érkezett, éppen hogy felöltözhetik.

Béla. De bizony szeretnék fogadni valakivel, miszerint nem tánczoljuk együtt az első négyest.

Kamilla. Már az igaz, ezek a férfiak azt hiszik egy nő fel sem öltözhetik hamarabb 3 óránál sőt már az is igen friss.

Blanka. Én nagyon kíváncsi vagyok, hogyan nézsz ki Emma.

Emma. Magam is, Lásd e tükröt már elkészítettem, így egészen látni fogom magam. (Az ablakhoz fut s kinéz.) Még nem jön. Jaj menyire izgatott vagyok. Kisasszony csak az első bálra ily nehéz a készület?

Crescence. Nem tudom már én azt kedvesem, hogyan éreztem akkor magamat, annyit azonban tudok, hogy higgadtabb kedélyvel bírtam mint kegyed. Szinte félek rá gondolni, mily zavarokba fog ma estve engemet ejteni. Nem mondom, mintha nem tudná magát a társadalmi illem szabályihoz alkalmazni, de szórakozottsága elég félreértést idéz majd elő.

Béla. Mondtam én régen, hogy egy négyesre három tánczos is lesz.

Emma. Majd lesz a kisasszony oly jó és számban tartja őket ugy-e?

Kamilla. Emma! ha valaki nem tetszik, elmégysz vele egy fordulóra?

Emma Dehogymegyek!

Blanka. Mitválaszolsz.

Emma. Hogy nines kedvem vele tánczolni: ez csak elég?

Crescence. Lássam Marosi úr, mily szép kilátásaink vannak?
Emma azt nem szabad tenni, az nem illik.

Emma. Nem illik? hisz hányszor mondttam már én azt a fiuknak, mikor mulattunk, s ők nem haragudtak érte, később ismét szerencsét próbáltak.

Crescence. Ne a házi mulatságokhoz tartsa magát, arramár figyelmeztettem. Ha előbb tudom ez eseményt, mindenre figyelmeztettem volna.

Emma. Jó lesz tehát, ha így meghajtom magam, s azt mondom: fáradt vagyok. (Gunyos bókot sínál.)

Marosi. Te kis komédiás!

Emma. (Ismét az ablakhoz fut.) Ah itt jó! De még sem ő! Közelebb jön! Hozza! (Az ajtó elé áll.)

(Kis idő múlva az ajtó meg nyílik. Laczi feje és egy csomag tűnik elő, Emma kikapja kezéből a csomagot és betolja előtte az ajtót.)

Emma. Jól van Laczi! Máskor okosabb lehetne.

Mind. Most lássuk a ruhát.

Emma. Kérem Crescence kisasszony nyissa fel, nekem reszket a kezem.

Crescence. Hogyan lehet valaki ily gyöngye idegzetű?
(Felvágja a zsinórokat s a csomagból kivesz egy sárgával díszített fehér ruhát.)

Hadd lássam.

(Mind a ruhát fogják körül.)

Emma. (A csomagba nyúl s egy papirosba tekert füzöt veszi ki.) Im itt a minta, ha e szerint készült, rögtön felvehetem. (félre) Remélem szűkebb egy kicsinyt. (Kibontja s kiejti kezéből.) Végem van!

Mind. Mi baj? mily sáppadt!

Emma. Vége mindennek, nem megyek soha életemben bálba.

Blanka. Beteg vagy?

Kamilla. Nem tetszik a ruha!

Emma. (Crescencehoz fut s nyakába borúl.) Istenem! Istenem! ez mégis sok, a Blanka füző derekát küldtem el mintának s még azt rendeltem . . . szűkebbre . . . varrják.

Mind. (Blankára néznek Béla s Marosi nevetnek.)

Crescence. No no kis bohó, soh' se busúljon oly nagyon, máskor bizza rám.

Béla. Ez nagyszerű!

Emma. Csak gunyolódjál; de tudom soha többé nem olvasod azt a verset, melyet Rózának küldök. (Könyvek közt mesolyog.)

Marosi. No leányom, mi ugyan megjártuk titkolódzásaink-

kal! Itt van ni! Soh se búsulj, holnap jönnek Fürediék, majd mulatunk azután. (Emma a leveleket átnyújtja neki.)

K a m i l l a. Mi ma este itt maradunk s vígasztalunk . . .

B l a n k a. Ha tudniillik a füzőmet terhelő neheztelésed rám is nem háromlik.

Em m a még mindig könyez is mosolyog is és kezét nyújtja nekik.)

Vége a harmadik s utolsó felvonásnak.

HENTALLER ELMA.

Visszapillantások a múltba.

1810-ben febr. 20-án végeztetett ki Hoffer András a francziák által Mantuában. Hoffer, a hős tiroli sokkal több kárt okozott a francziáknak, semhogy ne igyekeztek volna tőle végkép szabadulni. Sok ideig rejtve volt ő nejevel és 14 éves fiával a tiroli hegyek közt, és sok aranyat szórtak el a francziák, míg kézre keríték. Nem könnyen akadt tiroli, ki őt elárulta volna, de végre, . . . mégis csak akadt. Az arany csillogása igen csábító. Teteimei Innsbruckban nyugosznak a váregyházban, s minden honfia mint ereklyét tiszteli.

1430-ban Febr. 21-én állíták először törvényszék elé a hős lelkü d'Arc Johannát, ki akkor az angolok hatalmában volt. A tanács Rouenben a szent Romanus kápolnában ült össze Jean le Maitre elnöklete alatt. Pierre Fanghan, a beauvaisi püspök is az angolokkal tartott, s tagja volt e tanácsnak, melyben kilenczvenöt ülnök s néhány jegyző vett részt. Johannát istentagadónak, lázítónak, csalónak nyilvánították, pedig honáért lelkesülő leány volt, nem más.

Fiume emlékjándéka Szalay Lászlónak.

(Lásd a 152. l.)

Figyelmeztetjük olvasóinkat e szép képre, mely egy ismert nevű festő eredeti olajfestvénye után van metszve. Ez olajfestményt Fiume városa ajándékozta Szalay Lászlónak nagy érdemei elismeréseül. Szalay László született Budán 1813-ban, meghalt hosszas betegség után 1864-ben külföldön, hova egészsége helyreállítása végett utazott.

Ámbár azt hiszem, nem ismeretlen önök előtt e név, azonban nem árt, ha gyakrabban emlékezünk elismeréssel oly férfiakra, kik

munkásságukat, tehetségeiket a hazának szentelék. Szalay legnagyobb történetírónk egyike, a magyarok történetét részletesen újs addig ismeretlen adatokkal gazdagítva írta meg, úgy hogy gyakran kútfőül is említetik. E nagy művének befejezése előtt esett a

Fünné emlékezőjándéka Szalay Lászlónak.

halálnak áldozatul. Német fordításban is megjelent. E mellett jeles szónok is volt. Ifju korában a költészettel is foglalkozék, s ez nyújtja a virágot babérainak zöld levelei közé.

A fehér és vándor hangyák.

A „Méhecske“ olvasói bizonyosan hallottak már valamit a hangyákról, hallották dicsérni azoknak szorgalmát és munkásságát, s bizonyosan volt alkalmuk nem egyszer látni is e kis állat-

Törpe egér. (Szövege a jövő számban)

kákat. Ezért szükségtelennek tartjuk róluk általában szólni; hanem — azt hiszem — jobb lesz, ha két kevésbé ismert fajukkal, a fehér- és vándor-hangyákkal ismertetjük meg a kis olvasókat.

A fehér hangyák vagy mint a szerecsenek nevezik: emfotiek Egyiptomban találhatók, mély földalatti lyukakban s föld feletti csatornaszerű mélyedésekben. Ezren és ezren összegyűlvén egy helyre, valóságos kis várost alkotnak, melyben útczák s lakások ép úgy vannak mint az ember lakta városokban. A lakosok közt kaszt rendszer uralkodik. *) Fejük a királyné, aztán jönnek az urak és nemesek, ezeknek alárendeltjei a munkások; végre a legutolsó osztályba tartoznak a királynő szolgálói. Lássuk már most, hogy vannak elhelyezkedve a városban a fenséges, nemes-nemzetes és vitézlő, s szolga lakosok.

A legmelegebb s legbelsőbb üregben lakik a királyné, egy piszkos, kövér állat, hasonlít a lóféreghez, csak hogy nagyobb ennél. A királyné palotája mellett vannak elhelyezkedve a szolgák, melyek a palota szűk ablakrészein hordják be úrnőjüknek az ételt s a híreket. A város vagyis a telep legkülső részeiben laknak az építők azaz általában a munkások. Ezek kicsinyek 2—3" hosszúk, piszkos fehér színűek, testök tömzsi, s hátsó részük zsiros fényű. Az urak és nemesek ellenben 4—5" hosszúk, főleg szájuk nagy, s hosszú és kemény csáppal vannak fölfegyverkezve; mindegyiknek két ily világos barna, csillogó védeszköze van fején. Ezen előkelő lakosok foglalják el a különböző kamrák és osztályok bejáratait, s 10—15' magas égfelé nyúló kapuit. Ezek sarkantyúzzák dologra az építőket s napszámosokat; s ha veszély fenyegetné a várost kívülről, ezek adnak jelt egy meglehetősen hallható „tsz“ hanggal. E jelre egy percz alatt a többi lakosok előzönlük a bejáratot, s igen érdekes látvány, a mint a megszámlálhatlan csáp — mint megannyi szurony — csillámlik belülről. Ha az őrhelyet vagyis a bejáratot leromboljuk, azt azonnal felépítik újból a munkások. Egy bottal letörheti az ember a kapuk vagy bejáratok csucsát, s akkor látni lehet kissé a földalatti folyosókat; de ha egészen látni akarjuk azokat, akkor csákánynyal kell mennünk; mivel e kis nép oly jó ragaszszal épít, hogy a föld kőkeménynyé válik tőle. Ezért van az, hogy palotájuknak sem eső sem vihar nem árthat.

Aki az abokobi omnibuszon, Abokobiból Christiansborgba utazik, egész hangya falukat illetőleg kapukat láthat, oly sűrűn egymás mellett mint a mily közel fekszenek egymáshoz nálunk a váli vagy támokvölgyi helységek. Itt és ott az úton keresztül megy a koci egy-egy fiatal hangya-bolyon. Mert a hangyák országúton, a legjártabb helyeken is építnek maguknak lakhelyet, s palotáik a földből ép úgy nőnek ki, mint a korall-szigetek a tengerből.

A fehér-hangyáknak több fajuk van. Egy fajuk földalatt, ke-

*) Kaszt = társadalmi fokozatok.

rek házakat épít, boltozatos fedéllel. Az egész alkotmány úgy néz ki mint valami gabnazsák. Egy más fajuk (indiai) fészekszerű lakást épít, fák tetején.

Míg ezen hangyák a mezőn vagy erdőben maradnak, nem sok kárt tesznek. De ha befurakodnak a kertekbe, falakba, szobapadlók alá — mint nyugati Afrikában akkor ártalmasok, mert mindent megesznek a mi csak ehető: a gerendákat, a padló deszkáit, a ker-ti sövényfalánkot stb. A szobákban a fal nekik szűk, s lyukakat és vermeket ásnak, és erősséget építenek valamely sarokba vagy a szekrények és könyvek mögé, mivel a csöndet és sötétséget szeretik. A könyveket körülsánczolják, aztán lassanként elrágják, lyukat rágnak a szekrényeken, elrágcsálják a ruhákat, melyek éjjel a falon függenek az esernyőt (főleg ha vászonból van), a vászonképeket s faliabroszokat, a ládák fenekét; szóval mindent, ami előttök van. — Egy német író beszéli, hogy az ő szobájában a kis rablók egy egész évig garázdálkodtak. „Minden reggel — írja — új lyukakat találtam a falban, s a könyvek mögött egész élő sánczok képződtek; a gonosztevők nem irtóztak Schiller arczképét keresztülrágni. Az alkalmatlan vendégeket próbáltam sokfélekép kiirtani, de semmiféle szer nem használt; mig-nem látván, hogy az olajfestményeket nem bántják, az egész szobát olajfestéssel húzattam be, s ekkor egy nap alatt mind kítakarodott.“

A fehér-hangyákról beszéltünk már eleget, szóljunk már most valamit a vándor-hangyákról. Ezeknek színe sötét barna és fekete; a munkások kicsinyek, 1½ vonal hosszúk. Királynéjok nincs; de van annál több ily jól fegyverzett tisztjök, melyek mind nagyobbak mint a közönséges nép. Ezen hangyák halálos ellenségei a fehéreknek, s nomád azaz vándor-életet folytatnak. Az éjet szeretik, a nap megöli őket. Házaik nincsenek, hanem legföllebb csak kis sánczokat vagy vermeket ásnak magoknak, s ezekben laknak. Afrikában oly nagy mennyiségben találtak, hogy az útát néha 100 lépésnyire is ellepik. Ez élő hangya-vonalokra tanácsos rá nem lépni; mert a rátaposó lábszárát egy csapat fekete huszár rögtön, mint a vihar ellepi s összevissza csipkedi. — A vándor-hangyák már mérgesebbek a fehéreknél s az utóbbiakkal — mint mondók — folytonos harcban állanak. Érdekes lenne leírni harcukat; de — ha jól emlékszem — közölség volt az már egyszer a „Méhecske“ mult évi folyamában, s ezért szükségtelen újból közlenni.

A hangyák nem csak egymást támadják meg, hanem néha az emberek házeit is ostrom alá veszik, a mint azt a következő történet eléggé bizonyítja.

Férj és nő szobájukban ültek, olvasásba merülve.

A nő egyszerre letevéen könyvét, némi aggodalommal kérde, hogy micsoda zsidaj van a padló alatt? „Talán a tüeskök nyugtalanok, válaszolt a férfi. Éjjel is ezek szoktak a padlón, asztalon, lóczán táncolni, valamelyik társuk énekére? A zsidaj mindig erősebb erősebb lett, s tüeskök helyett egy csapat hangya jelent meg. A szoba úgy nézett ki mint valami esatater. Minden asztalt, széket, párkányzatot és ablakot elleptek a kis állatkák, s ha tüesökre vagy valami más féregre akadtak, felszúrták azt nyakánál fogva, begyes esapjukra. — Hol jöttek be a szobába a hangyák? A padló deszkáinak repedésein s oly hirtelen, hogy a férfi és nő csak akkor vették őket észre, midőn már mindent elleptek. Egyébiránt nem sokáig maradt a házaspár a szobában, de nem is lett volna különben tanácsos ott maradni; mert a hangyák megették volna őket, a mint megették a zulá-kaffereket. Visszavonultak tehát a másik szobába, de a hangyák követték őket, s csak hamar az egész házat ellepték. Így nem volt más hátra mint a lakóknak az éjet máshol tölteni, s a hangyákat békében hagyni míg a szobában levő féregket felemésztyvén maguktól el nem távoztak.

Lássák, kis olvasóim, ilyen udvariatlanok és tolakodók ezek az apró kis férgek.

Most pedig vegyünk tőlük bucsút. Máskor — ha a kis olvasók szívesen veszik — másról írok.

Tehát a viszontlátásig!

BAUAGI GÉZA.

Jó és rossz gyermek.

Egyetlen öröme volt az öreg mezei gazdának Ferencznek egy hét éves kis unokája a kis Lajoska. Igen szép kis paripát fából, és még sok mindenféle játékot vett neki kedves nagyatyja. De meg is érdemlette mert igen engedelmes, jószívü és hálás gyermek volt. Volt szomszédjukban egy 8 éves fiueska kit Ignácznak hívnak vala, ez egészen ellentéte volt Lajoskának; öreg-anyjának nem fogadott szót, más társain soha nem segített noha többször lett volna alkalma rajtuk segíteni. Fme rossz tulajdonai miatt, nem esuda hogy az egész falunak-gyermekei kik nálánál jobb erkölcsüek voltak kerülték ötet, mint olyant kitől csak rosszat tanulhattak. Nem volt a faluban oly fa melynek tetején ő nem lett volna, nem volt oly gyermek a ki nálánál jobban tudott volna füllenteni, sőt ha szerét tehet-

te, némelykor lopogatott is. Egyszer át ment Náczi Lajoskához játszani, kimentek a szérús kertbe, a mint Náczi a kazalokat meglátta azonnal fölment egyikre, Lajos figyelmeztette ugyan őt a veszélyre mely őt ottan érheti, de ez a figyelmeztetésre nem hajtott, azon mindig fölebb esuzott. A kazal épen a kerítés mellett állott, mely igen meg volt rakva tüskékkel és a kazal tetejéről nagy sebbességgel esuzott mindég lejjebb, míg végre annak aljához ért. És itt egy ölnyi magasságban volt a tüske felett, de tovább nem tarthatván magát függőleges állapotjában, éppen a tüskére alázuhant. Volt ekkor sirás jajgatás, mert igen megütötte magát és a mi fő sehogy sem tudott kinos helyzetéből szabadulni Lajoska mindent megkísértett úgy hogy őt onnét kiszabadítsa. Szerencsére az öreg Ferencz éppen akkor jött haza a mezőről, amint őt meglátta azonnal kivette őt a tüskéből akkor már úgy össze volt szurva a tüskéktől hogy öneréből épen nem mehetett, ölbe vitte be Ferencz az őt már rég haza váró nagyanyjához, hol több hétig súlyos beteg volt. Felgyógyulása után mint jó gyermekhez illetet volna, nem ment át Ferenczhez meg köszönni, azt hogy őt a multkori nagy veszélyből kiszabadította, hanem még nagyobb pajkosságokon törte fejét. Egy alkalomkor Ferencz kertjében igen szép piros cseresnyék voltak, a fák ágai egészen a földig hajlottak terhök alatt így tehát alólrul is lehetett róluk szedni eleget. Ezzel Náczi nem elégedett meg, hanem föl mászott a fára annak egész sudaráig, itt már igen vékony ágak voltak, és éppen egy száraz ágra talált hágni, ez lépése alatt letört és egy alatta a földben erősen álló hegyes káróra esett, mely éppen a derekán ment keresztül, hogy néhány percz múlva meghalt. Lajos ijedten futott be nagyatyjához s elbeszélte a történeteket. Ez mondá Lajosnak: őt elérte az Isten büntetése mert nem fogadott szót, ne kövesd tehát őtet semmiben sem. Ez időtől fogva Lajoska mindig nagyatyja oldala mellett maradt s csak akkor ment ki játszani ha rá engedelmet kapott.

HETVEY LAJOS.

Ilonka szünórái.

— Láttad-e már Ilonka, micsoda jelvények ékesítik pár nap óta a legtöbb ablakot? kérdé tőlem a multkor valaki.

Én hirtelen akartam felelni.

— Oh! bizonyosan a követvá —

— Csitt Ilonka! no még az kellene, hogy te holmi követválasztást emlegess, nem nőnek való dolog az, annál kevésbbé pedig

neked, vágott szavamba az, kiről szavai után képzelhetik önök, hogy valami jó nagybácsi volt. Nem a követjelölteket éltető falragaszokat értem én, hanem azokat a kedves, szép virágokat, melyek az ablakokban megjelentek, szinte mintegy éltetni – a közelgő tavaszt.

Dehogy nem láttam! Söt gyönyörködve szemléltem a szebbnél szebb színekben pompázó jáczintokat s tarka tulipánokat, melyek az ablakokban megjelentek s mosolyogva fogadják az ablak üvegen át a napsugarait.

Nem tudom én, hogy megérkezett-e már a tavasz valódi előhírnöke a fecske, de már mi nemsokára ohajtjuk ott látni az útezsarkokon az ibolya bokrétákkal telt kosarkákat.

Vasárnaponkint a lóvonatu társaskocsik megtelnek, mert az emberek már alig várják, hogy a város erdő zöld legyen, kimennek lesni mennyit nőtt a fű, rügyeznek e már a fák? s hol még nem rég koresolyáztak vagy a koresolyázókat bámulák, most ott esolnákáznak a tavon.

Egy szóval alig várjuk a tavaszt még mi is, kik a nagy városban a nap melegén kívül alig élvezük egyéb áldását s irigykedve gondolunk a boldog falusiakra, kik kényelmesen élvezhetik a zöldet, miként a fővárosban olyan helyeket nevezni szoktak, hol a lombos fák s éneklő madarak fellelhetők.

Míg azonban a madarak énekét nélkülöznünk kell találhatunk elég kárpótlást az egymást követő hangversenyek művészi zenéjében. Így a mult héten a többi közt a kegyesrendi gymnasium ifjúsága tartott hangversenyt a redoute kis termében segély egyletük javára. Közreműködők nagyrészt a gymnasiumi tanulók voltak s nevezetesen dalárdájuk nagy tetszést aratott érzésteli előadásáért.

Különösen emelte a hangverseny érdekét Pauli — Markovits Ilka a nemzeti színház kedvelt művésznőjének éneke bárhol jelenék is meg szép hangjával kivívja a babért. — Két zongorán nyolcz kézre játszottak egy nyitányt Érdy, Seidl, Schulkovszky s gr. Hugonny tanulók öszhangzólag s kellő ügyességgel.

Az ifjúságot mint látszék nemesak a jótékony czél, de a zene-szeretete is lelkesíté s mindenesetre elismerés illeti buzgoságukat.

Majd ismét nagyobb művészi erők egyesülnek s elevenítik fel a remek-zene szerzőinek műveit.

Zene van tehát elég van hallgatóság is s lesz mindég mig a művészet meg nem szűnik varázsszerű befolyást gyakorolni a lélekre.

Különfélék.

A királyi Felségekkel egyidejűleg érkezett Budára a mult napokban Valerie főhercegnő, míg Rudolf koronaherceg, és Gizella főhercegnő csak april végén érkeznek Gödöllőre. A korona hercege napokban tevéle vizsgáit, a második gymnasialis tárgyakból a Felséges szülők jelenlétében azok legmagasb megelégedésére.

Wenkheim Krisztina gróf hölgy, ki a jótékony erényeiben mindenkor kitűnik, az orvostan-hallgatók jótékony hangversenyére ötven forinttal váltott jegyet.

A kellemes időjárás következtében a Laszlovszky-hoz vezető lóvonatú vasút nem sokára megnyílik. A budai kapitányság ezélszerű intézkedése folytán többé nem szabad a lég hangversenyzői, az éneklő madarak ellen irtó háborút viselni, vagy rabságba ejteni, sőt kimélni kell azok fészkeit, és tojásait is. Nem egy pajkos fiú, kinek fő élménye a rombolás, el szomorkodik e hirre, s nem is vágyik ki a zöldhe.

A francia trónörökös valami titokszerű veszély környezte. Egy éjjel egy férfit fogtak el, a herceg lakosztálya körül, ki aztán valami titkos dolgot fedezett fel, de hogy miből áll ez, nem tudni; csak fel tűnik az, menyire őrzik azóta a kis herceget.

Enapokban esküdtek zászló alá az egy évre önként be állott honvédek, kik ilyen minőségben a hadi gyakorlatok mellett tanulmányaikat is fogják folytatni.

József főherceg megnézte a nemzeti színházban a „Vénbakan-
csost“ ki most egyszer vén honvédnek vallotta magát. A főherceg tetszéssel látszott kísérni az előadást, főleg Réthy eredeti játéka mulattatá.

Lamartine, frankhon egyik leg agyobb irodalmi jelessége meghalt. Ő a magyarok iránt mindig rokonszenvet mutatott, s honunkról minden alkalommal melegen nyilatkozott. A jeles költő 1791-ben Macouban született. Nagyatyja az Or'éans család jószágainak főigazgatója, atyja pedig lovas kapitány volt. A költőnek 1820-ban megjelent „Meditations poetiques“ című költemény füzérét 45000 példányban kapkodták el csakhamar; há: még világhírű „Girondistái“, s egyéb jeles művei mily kelendőségnek örvendtek! Az irodalom őt egy időben gazdaggá tevé, de igen fényűzően élt, és nagyon sok jót tett, minék folytán aztán ő maga is segélyre szorúlt. Pár év előtt szavazott meg részére a francia senatus négyszázezer frankot.

A „Korszellem“ által rendezett hangversenyben a kis Bánffy Rezső zongorajátéka nagy tetszésben részesült. Bár e tetszés buzdítására szolgálna s folytonos tanulás által művészetig vinné.

Betűrejtvény. — *Biyubetz Emültől.*

2 4 9 11 11 2 5 14 4 2 11 1 2. Ettől rettegett régen Európa
 7 12 1 6 7 8 9 11 12 7 8 14 8. Magyarország egyik minisztere
 11 14 10 12 7 4 2 9 7. Meséiről ismert francia író
 13 9 12 7 12 13 4 6. Texas és Mejico természetes határa
 5 9 1 2 11 14 3 2. A földön ez áll legközelebb az Eghez
 1 14 7 9 11 11 2. Kelet India legnagyobb szigetje.
 1 7 6 1 12 7. Artaxerxes mellékneve roppant emlékező tehetségéért
 4 5 2 11 9 2. A kilencz műsáknak egyike
 12 14 3 4 2. Magyarország egyik természetes határa.
 2 13 14 7 7. Koszorús költőnk neve
 5 12 1 6 12. A görög bölcsök egyike
 7 8 9 13. Túl a Tiszán lévő nagy térség
 11 9 1 2. Perunak fővárosa.
 11 12 9 13. Franciaország folyója ömlik a biscayi tengeröbölben.
 7 6 13 12. A kereszténység legkegyetlenebb üldözője.
 7 12 6. Három fiát hívták: Sem, Cham és Japhetnek,
 1 6 5. Kisebbitve kezében tartod
 1 2 3 4 5 6 7 8 9. Hazánk ős nemes családja
 10 11 12 13 14. Tavaszkor minden színben látjuk
 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14. Hazánk lelkes költője.
 Megfejtési határidő április 5-ke.

A kis posta. *Tisztelt előfizetőinkhez.* Többször szólaltunk

fel az iránt kérelemmel, hogy az elveszett számokat, ha reclamálják azonnal küldjük, de kérjük tegyék ezt *nyitott levelemben*, mert a bezárt és ki nem fizetett levelek mindig 10 krajczárunkba kerülnek. Továbbá több felől jön panasz, hogy a lap későn érkezik, pedig mi mindig a postára adjuk *szombaton* a vasárnapi számokat.

W. Cz. Mindszent. Kérjük a talány megfejtését is, különben nem adhatjuk; úgy jártunk épen utolsó számunkkal is, ebbe a *szerkesztő hon nem léteben* a segédszerkesztő adta be a számrejtvényt, *nem is sejtén annak értelmét.*

Policzar Gyula úrnak. Az ígértet várjuk és ha jók, közölni fogjuk.

Popper Sándor és Offenheimer Gusztáv előfizetőinknek. A megfejtést tartalmazó leveleket nem kaptuk, és csak ez okból maradt ki — sajnálatunkra — nevük.

Stephanj és Nagy Sándor uraknak. A Méhecske idei folyama ment Önökhöz *mint tartozás mely a múlt évről maradt fenn*, így ment több helyre is.

Szalay Zsigmond úrnak. A munkát köszönjük, jönni fog.

Milesz Béla úrnak. Köszönet, a kérést elküldtük.

Somody József úrnak. A szíves megemlékezés kellemesen lepett meg bennünket, a munkát használni fogjuk és kérjük továbbra is közreműködését.

Szilády Janka és Lajos testvéreknek. Kecskemét. Üdvözöljük ismeretlenül is a kis rokonokat mint lapunk előfizetőit és pártolóit.

Kis előfizetőinkhez. Teljes számu példányokkal még rendelkezhetvén szívesen fogadnánk, ha kis barátaink még néhány előfizetőt szereznének. Egyszersmind tudatjuk, hogy néhány példányt iskolák számára szívesen ajánlunk fel, csak tudassák velünk az illető tanító urak, kik növendékeik számára óhajtának.